

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 353. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975275681776/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

ham i Øret, og i Oldingens Puls, der bankede mod hans Fingre, fornåm han selve Tidens.

„Endnu ikke, Jomfru Camrath,“ sagde han og rystede på Hovedet mod hende, „endnu ikke. Han kunde leve mange År endnu — om ikke hans egen Vished var. Den tør jeg ikke tale mod. Han har altid været det Inderste nærmere end jeg.“

Jomfru Camrath sendte ham et sky, taknemligt Blik fra de brune Øjne, trak det tærkede Sjal sammen om Brystet og veg lydløst bag Stolen, som gav hun ham atter fra sig, til dem og Livet — for en Stund.

De satte sig stille ned, Honorius stadig i sin Skygekrog med den store, bløde Hat i Hånden, Erik på Simestolen ved Lejet, Ellen ved Siden af ham med hans Hånd i sin, mens Lucie Camrath listede ud.

I Åndedrættet og Urets Takt, i den rosenrødmende Himmel bag den blående Klitterken og det hvide, fjærne Tårn littede de tre Unge til en uherlig og evig Sang. Og i den dybe Aftenstilhed fortalte nu Kirkeklokken jævnt og trygt, at denne Jordens Sol gik ned til de utalige andre. Og lidt efter udmålte, langsomt og dvælende, de tre Gange tre Bedeslag den sidste, store Stillehed for de tre Højhelliges Fødder. Og aldrig syntes de at have set Jorden blive så hjemlig dunkel og Himlen så æterklar. Og dog aldrig Himmel og Jord hinanden så nær. Lyttede de selv ved Krystalhavets Bred?

Da pludselig gamle Bek rørte på sig, vendte sig halvt i Sengen, slog Øjnene op og fæstede dem på sine Gæster, store, blegblå, langt horte fra.

„Ih nej, hvad må jeg se — mine kære Fremmede, og Jomfru Camrath har ikke vækket mig! Hun må da ret skamme sig — så uheldig jeg endda bærer mig ad!“ han famlede om sig efter Sengebåndet for at komme over Ende.

„Lig dog stille, kære Clemens Bek,“ tvaug Erik Lange ham lempeligt tilbage i Puderne, „De sov så trygt, at —“

„At hvad?“ han så smilende på Lågen.

„Ja at,“ Lange lagde sin Hånd på hans Arm, „vi slet ikke mere kunde være bange for Døden, en Gang for Dem som for os selv.“